

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 195/2025-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej AK Slobodník s.r.o., Štúrova 20, Košice, proti postupu Správneho súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. KE-7S/158/2020 (pôvodne vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 7S/158/2020) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Správneho súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. KE-7S/158/2020 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo sťažovateľky na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **2 000 eur**, ktoré **j e** jej Správny súd v Košiciach **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Správny súd v Košiciach **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **771,68 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom správneho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. KE-7S/158/2020 (pôvodne vedenom krajským súdom pod sp. zn. 7S/158/2020). V petite podanej ústavnej sťažnosti

sťažovateľka ústavnému súdu navrhla, aby nálezom vyslovil porušenie označených práv, prikázal správne súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prieťahov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 17. júla 2020 podala na vtedajšom krajskom súde správnu žalobu proti rozhodnutiu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach (ďalej aj „žalovaný“) č. KRPZ-KE-KDI-171-010/2020 z 11. mája 2020, ktorým bol potvrdený disciplinárny rozkaz vedúceho oddelenia bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií krajského dopravného inšpektorátu krajského riaditeľstva ako prvostupňového orgánu č. 1 zo 7. januára 2020 o uložení disciplinárneho opatrenia – písomného pokarhania sťažovateľke z dôvodu porušenia základných povinností policajta v § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) v spojení s § 3 ods. 1, 2, 4 a § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) v odvolacom správnom konaní. Sťažovateľka sa mala dopustiť disciplinárneho previnenia tým spôsobom, že 2. decembra 2019 spracovala rozhodnutie o odvolaní v správnom konaní č. KRPZ-KE-KDI2-89/2019-P bez toho, aby podľa § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. vyzvala účastníka konania na oboznámenie sa so spisovým materiálom, ktorý bol doplnený prvostupňovým správnym orgánom po podaní odvolania.

3. Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu krajského riaditeľstva č. KRPZ-KE-KDI-171-010/2020 z 11. mája 2020 správnu žalobu z dôvodu jej presvedčenia o tom, že rozhodnutie odvolacieho orgánu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, v dôsledku čoho je nezákonné. V priebehu odvolacieho správneho konania došlo k porušeniu jej práv ako účastníčky disciplinárneho konania, ktoré spočívalo v nedoručení stanoviska prvostupňového orgánu zo 4. februára 2020 k jej podanému odvolaniu, v dôsledku čoho sa tak nemala možnosť k nemu vyjadriť. Podľa sťažovateľky je rozhodnutie krajského riaditeľstva poznačené aj „ďalšou podstatnou vadou“ spočívajúcou v porušení § 2a ods. 1 a 2 zákona č. 73/1998 Z. z., keď „podľa jej vedomostí disciplinárne opatrenie z dôvodu neupovedomenia účastníka konania o doplnení spisového materiálu bolo v rámci policajného zboru vydané len voči nej.“, a to napriek tomu, že (i) páchatel' priestupku jej postup nijako nenamietal, (ii) jej konaním nevznikla žiadna škoda a (iii) je sporné, ktorý správny orgán, či prvostupňový alebo odvolací, je povinný upovedomiť účastníka konania o doplnení spisového materiálu.

4. Krajský súd v napadnutom konaní 28. júla 2020 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku, 8. októbra 2020 jej doručil vyjadrenie krajského riaditeľstva ako žalovaného správneho orgánu z 23. septembra 2020 a 27. apríla 2023 zaslal jej vyjadrenie krajskému riaditeľstvu na vedomie. Následne už správny súd oznámil sťažovateľke 14. augusta 2023 a 21. marca 2025 zloženie a zmenu zloženia senátu správneho súdu a napokon ju výzvou z 21. marca 2025 vyzval na predloženie osvedčovacej doložky k splnomocneniu alebo originálu plnej moci, na čo 24. marca 2025 správne súdu oznámila, že k žalobe bola priložená plná moc spolu s osvedčovacou doložkou, čo je zrejme aj zo súdneho spisu.

5. Sťažovateľka je toho názoru, že *„postupom správneho súdu (a jeho právneho predchodcu) v napadnutom konaní došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“*, pričom napadnuté konanie nie je skutkovo ani právne zložité, samotná sťažovateľka žiadnym spôsobom neprispela k jeho dĺžke a za aktuálnu dĺžku konania v trvaní 5 rokov zodpovedá správny súd, ktorý koná neefektívne a nesústreďene. Z hľadiska významu napadnutého konania sťažovateľka zdôraznila, že *„je daná vyššia miera závažnosti, keďže bolo uložené disciplinárne opatrenie - písomné pokarhanie, ktorého zákonnosť nebola ani po piatich rokoch súdom preskúmaná.“*

6. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 195/2025-13 z 22. apríla 2025 ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Vyjadrenie správneho súdu

7. Správny súd v prvom rade poukázal na procesné úkony, ktoré vykonal vo veci samej po doručení sťažovateľkinej žaloby 17. júla 2020, keď (i) výzvou z 28. júla 2020 vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za podanú správnu žalobu, ktorá bola doručená jej právnomu zástupcovi 28. júla 2020 a súdny poplatok bol zaplatený 3. augusta 2020, (ii) ďalšou výzvou z 25. augusta 2020 vyzval žalovaného k podaniu vyjadrenia k správnej žalobe a k predloženiu administratívneho spisu, na čo (iii) sa žalovaný vyjadril k správnej žalobe vyjadrením z 23. septembra 2020 doručeným súdu 24. septembra 2020 a zároveň predložil súdu administratívny spis, (iv) toto vyjadrenie žalovaného bolo doručené sťažovateľke na repliku 8. októbra 2020 a tá bola (v) doručená žalovanému na dupliku 20. októbra 2020 s poskytnutím lehoty 10 dní na vyjadrenie od doručenia výzvy, ktorú (vi) žalovaný doručil súdu 28. októbra 2020 a ktorá bola (vii) doručená na vedomie sťažovateľke 27. apríla 2023.

8. V ďalšom správny súd poukázal na to, že s účinnosťou od 1. júna 2023 došlo k reforme súdnictva a vzniku správnych súdov a podľa § 3 ods. 1, 3 písm. c) Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) došlo k prechodu výkonu krajských súdov na správne sudy vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. júna 2023 daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu v Prešove na Správny súd v Košiciach. Správny súd v Košiciach prebral celú spisovú agendu týkajúcu sa správneho súdnictva vrátane vecí zaradených v registri „S“ Krajských súdov v Košiciach a v Prešove, keď predmetná právna vec sťažovateľky bola pridelená náhodným výberom 8. júna 2023 do senátu 5S a je ďalej vedená pod sp. zn. KE-7S/158/2020.

9. Správny súd doručil 24. marca 2025 právnomu zástupcovi sťažovateľky a 21. marca 2025 žalovanému oznámenie o zmene v zložení senátu 5S a právneho zástupcu sťažovateľky vyzval na predloženie osvedčovacej doložky k splnomocneniu alebo originálu plnej moci s tým, že *„PZ sťažovateľky oznámil súdu elektronickým podaním doručeným súdu 25.03.2025, že túto súdu predložil pri podaní žaloby (z opatrnosti ju však súdu opätovne doručil) a zároveň oznámil súdu zmenu spôsobu výkonu advokácie z fyzickej osoby na právnickú osobu“*. Správny súd v závere zvýraznil, že vo veci samej rozhodol 24. apríla 2025 rozsudkom, ktorý bol verejne vyhlásený

a 13. mája 2025 bol aj vyhotovený a následne po jeho podpísaní členmi senátu bude doručený účastníkom konania.

10. Na záver správny súd zvýraznil personálnu poddimenzovanosť súdu bezprostredne po jeho vzniku a veľkosť prebratej správnej agendy z dvoch krajských súdov, keď správne mu súdu bolo pridelených približne 250 senátnych vecí, z toho každému z členov senátu bolo pridelených na vybavenie približne 82 senátnych vecí, ako aj približne 30 samosudcovských vecí (napadnutých v rokoch 2018, 2019, 2020 až 2023 – aj staršie) každému zo sudcov správneho súdu, pričom od 1. júna 2023 napádajú ďalšie senátne a samosudcovské veci na prejednanie a vybavenie.

11. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je správny súd toho názoru, že „*vo veci vedenej na Správnom súde v Košiciach pod sp. zn. KE-7S/158/2020 (predtým na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 7S/158/2020) nedošlo k porušeniu základných práv sťažovateľky (práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) tak ako to tvrdí sťažovateľ, nakoľko súd v rámci svojich kapacitných možností vo veci konal bez zbytočných prietahov a postupoval v súlade so zákonnými ustanoveniami Správneho súdneho poriadku.*“.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj pri práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020).

13. Povinnosť správneho súdu a jeho sudcu konať rýchle a hospodárne podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp správneho súdneho konania v § 5 ods. 7 SSP a povinnosť konať bez prietahov aj v čl. 17 Civilného sporového poriadku, ktorý je premietnutý aj do § 5 ods. 1 SSP. Správny súd je teda povinný postupovať v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádzať zbytočným prietahom, konať hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb a určovať poradie jednotlivých procesných úkonov tak, aby konanie pred ním bolo rýchle a hospodárne (§ 5 ods. 7 SSP). Navyše podľa § 103 ods. 1 prvej a druhej vety SSP ak sa konanie začalo, postupuje v ňom správny súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie rozhodnutá. Správny súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci konania nečinní.

14. Prietahy v konaní či nečinnosť orgánu verejnej moci sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah orgánu verejnej moci, ktorý môže byť jedno či viacrázový, protiprávny a zároveň

aj protiústavný útok týchto orgánov proti základným ústavou zaručeným právam (slobodám), ktorý v čase rozhodovania ústavného súdu predstavuje významné ohrozenie právne existujúceho stavu, pričom taký útok sám osebe nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci týchto orgánov alebo ich riadneho postupu. Z uvedenej fakticity musí preto následne vyplývať, že dôsledkom popísaného zásahu orgánu verejnej moci (jeho pasivity) nemožno čeliť inak než ústavnou sťažnosťou a na ňu nadväzujúcim nálezom ústavného súdu.

15. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 54/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, IV. ÚS 64/2020). Okrem toho sa prihliada aj na význam sporu pre účastníkov (Záborský a Šmáriková proti Slovenskej republike zo 16. 12. 2003, sťažnosť č. 58172/00).

16. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitost' veci, predmetom napadnutého konania je správna žaloba vo veciach správneho trestania podľa druhej hlavy Správneho súdneho poriadku. Sťažovateľka sa domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. KRPZ-KE-KDI-171-010/2020 z 11. mája 2020, ktorým bol potvrdený disciplinárny rozkaz vedúceho oddelenia bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií krajského dopravného inšpektorátu krajského riaditeľstva ako prvostupňového orgánu č. 1 zo 7. januára 2020 o uložení disciplinárneho opatrenia – písomného pokarhania sťažovateľke z dôvodu porušenia základných povinností policajta v § 48 ods. 3 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z. v spojení s § 3 ods. 1, 2, 4 a § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. v odvolacom správnom konaní (bod 3). Podľa názoru ústavného súdu vec nevykazuje ani právnu, ani skutkovú zložitost', keďže skutkový stav veci je v podstate ustálený už v administratívnom konaní a nevyžaduje si komplikované dokazovanie, lebo správny súd v zásade vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy (§ 197 SSP).

17. V rámci hodnotenia druhého kritéria, a to správania účastníka konania, ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by mali zásadný/podstatný vplyv na dĺžku napadnutého konania

18. Posledným skúmaným kritériom je postup správneho súdu v napadnutom konaní.

19. Ústavný súd napokon hodnotil aj samotný postup správneho súdu (resp. krajského súdu) v napadnutom konaní. Z obsahu súdneho spisu sa ústavný súd presvedčil, že krajský súd v čase po doručení žaloby 17. júla 2020 do 28. októbra 2020 vykonával až úkony spojené s podaním správnej žaloby a procesné úkony doručovania podľa § 105 – § 106 SSP vrátane úkonov podľa § 106 ods. 1, 2 SSP (výzva na zaplatenie súdneho poplatku, doručovanie podanej žaloby žalovanému, doručovanie repliky sťažovateľky a dupliky žalovaného). Procesná aktivita krajského súdu bola ukončená 28. októbra 2020 doručovaním dupliky žalovaného sťažovateľke na vedomie. Od tohto času bol krajský súd nečinný. Správny súd vo veci konal až 21. marca 2025, keď sťažovateľku vyzval na odstránenie väd plnej moci, na čo promptne písomne odpovedala. Správny súd vo veci samej rozhodol rozsudkom č. k. KE-7S/158/2020-73 z 24. apríla 2025 po predošlom zverejnení oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku na úradnej tabuli správneho súdu v čase od 14. apríla 2025 do 25. apríla 2025. Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd a následne

správny súd v napadnutom konaní nekonali, resp. boli absolútne nečinné v časovom úseku od 28. októbra 2020 do 14. apríla 2025, keď bolo na úradnej tabuli správneho súdu zverejnené oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vo veci samej, čo je priet'ah v napadnutom konaní v trvaní 4 rokov a 6 mesiacov. Správny súd v napadnutom konaní pristúpil k vyhláseniu rozsudku č. k. KE-7S/158/2020-73 z 24. apríla 2025 po podaní ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľky.

20. Imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na rozhodnutie v tzv. primeranej lehote, teda bez zbytočných priet'ahov v konaní, čo platí aj v správnom súdnom konaní. Z tohto pohľadu je pritom irelevantné, či ide o objektívne alebo subjektívne priet'ahy v konaní v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) i ústavného súdu. Primárny je záujem na hospodárnom a efektívnom prejednaní veci bez zbytočných priet'ahov a záujem účastníka konania, a to nielen navrhovateľa, ale aj odporcu. Po začatí konania vzniká povinnosť správneho súdu konať. Táto povinnosť zahŕňa v sebe všetky povinnosti, ktoré má správny súd v príslušnom začatom správnom súdnom konaní, a to od doručenia správnej žaloby žalobcovi a ostatným účastníkovi konania a osobám zúčastneným na konaní do vlastných rúk cez skúmanie podmienok konania, rozhodovanie o procesných návrhoch až po rozhodnutie vo veci samej, resp. konečné rozhodnutie tak, aby konanie prebehlo bez zbytočných priet'ahov alebo v normatívne ustanovenej lehote a v tomto rozsahu boli aj vypracované súdne rozhodnutia, resp. aby správny súd v určených prípadoch odsledoval splnenie povinností uložených jeho rozhodnutím žalovanému orgánu verejnej správy (I. ÚS 21/2020, I. ÚS 528/2022).

21. V dôsledku tohto záveru tak postupom správneho súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

22. V závere taktiež ústavný súd správne súdu pripomína chronicky zdôrazňovanú okolnosť, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní (I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03 I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06, IV. ÚS 66/2023, IV. ÚS 135/2025). Ústavný súd vníma problém nadmernej zaťaženia všeobecných súdov, avšak zároveň poukazuje na to, že je úlohou zmluvných štátov nastaviť si svoj právny systém takým spôsobom, aby boli súdy schopné zaručiť každému právo na rozhodnutie v primeranej lehote (rozsudok Veľkej komory vo veci Sürmeli proti Nemecku z 8. 6. 2006, s'ťažnosť č. 75529/01, bod 129). Chronické, resp. dlhotrvajúce preťaženie súdov nemôže ospravedlniť neprimeranú dĺžku konania (Probstmeier proti Nemecku z 1. 7. 1997, s'ťažnosť č. 20950/92, bod 64). Taktiež opakované zmeny zákonného sudcu, ktoré spomaľujú konanie z dôvodu, že nový sudca sa musí s vecou oboznámiť, štát nezavádzajú jeho povinnosti týkajúcich sa požiadavky primeranej lehoty (Lechner a Hess proti Rakúsku z 23. 4. 1987). V konečnom dôsledku nerešpektovanie požiadavky na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (resp. požiadavky na konanie bez zbytočných priet'ahov) sa môže negatívnym spôsobom prejaviť na dôveryhodnosti justície ako takej (Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku z 27. 10. 1994, bod 61).

23. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej s'ťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody s'ťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Vzhľadom na to, že správny súd v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom č. k.

KE-7S/158/2020-73 z 24. apríla 2025, ústavný súd návrhu sťažovateľky na uplatnenie kompetenčného oprávnenia ústavného súdu podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde nevyhoviel (bod 4 výroku nálezu).

IV.

Primerané finančné zadost'učinenie

24. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

25. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

26. Sťažovateľka požiadala o priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 5 000 eur z dôvodu priet'ahov správneho súdu v napadnutom konaní.

27. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018, IV. ÚS 64/2020, tiež Zongorová proti Slovenskej republike z 19. 1. 2010, sťažnosť č. 28923/06 a Ďurech a ďalší proti Slovenskej republike zo 7. 7. 2009, sťažnosť č. 42561/04).

28. Ústavný súd zistil priet'ahy v postupe správneho súdu v napadnutom konaní v trvaní 4 rokov a 6 mesiacov. S prihliadnutím na identifikovanú dobu priet'ahov a svoju vlastnú rozhodovaciu prax (IV. ÚS 21/2018, I. ÚS 44/2018, IV. ÚS 95/2018, I. ÚS 341/2018, III. ÚS 187/2018, IV. ÚS 64/2020, IV. ÚS 103/2023) priznal sťažovateľke sumu primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 2 000 eur (bod 2 výroku nálezu).

29. Pri posudzovaní výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd zohľadnil aj judikatúru ESEP (Scordino a ďalší proti Taliansku z 27. 3. 2003, sťažnosť č. 36813/97, oddiel I, Horváthová proti Slovenskej republike zo 17. 5. 2005, sťažnosť č. 74456/01, Palgutová proti Slovenskej republike zo 17. 5. 2005, sťažnosť č. 9818/02, Švalík proti Slovenskej republike z 15. 2. 2005, sťažnosť č. 51545/99).

30. Sťažovateľka požadovala priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 5 000 eur. Vzhľadom na to, že ústavný súd priznal sťažovateľke finančné zadost'učinenie vo výške 2 000 eur, vo zvyšnej časti jej návrhu nevyhoviel (bod 4 výroku nálezu).

V.

Trovy konania

31. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhla, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov konania.

32. Podľa § 73 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania.

33. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

34. Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2025, a to prevzatie a príprava zastupovania, písomné podanie sťažnosti ústavnému súdu. Vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 14,84 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Za 2 úkony právnej služby patrí sťažovateľke náhrada trov konania vo výške 742 eur a dvakrát režijný paušál vo výške 29,68 eur, spolu tak 771,68 eur (bod 3 výroku nálezu).

35. Priznanú náhradu trov konania je správny súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

36. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu